

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXVII. De illusionibus, ac fallacijs, evenire solitis in hac via
mystica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Hac animæ applicatione, & vehementi conatu ipsius potentiarum in eo exercitio, fuit miserabilis natura tantopere debilitata, ut me, peracto eo mysterio Angeli tulerint in suis brachijs. Sicut cum magna cautela portatur, qui est vehementer debilis, & proximus morti, nè in manibus expiret, ita ego fui portata in manibus Angelorum pendulo capite, remisso spiritu, & quasi consumptis naturæ viribus, donec me reponeret in meo angulo. Hic intellexi, quid significaverit ille casus scalar, quando per illam incepti ascendere ad cælum. Videlicet inter desideria, quæ mihi Deus indidit, ut me in his vijs extraordinarijs, quibus me ducit, conformarem cum ipsius voluntate, semper observo, quid in me agatur, & ijs diebus, qui hanc visionem antecesserunt, frequenter cogitavram, utrùm anima fictione suæ imaginationis tales possit, ac tam vivaces for-

mare species, ut per eas aliqua possent eo modo representari, quo à DEO animæ representantur per species, quas ipse illi communicat: atque licet mihi videretur certum, non esse possibile, ut sit ijs prædicta viribus, quibus imitetur id, quod Deus per hæc supernaturalia media operatur; voluit me nihilominus Divina Majestas in hac veritate confirmare per præcedentem visionem, docendo me, quod, dum anima suis naturalibus viribus tentat ascendere ad contemplationem, usque solis consequi raptus ac visiones, unà cum effectibus, quos tunc operatur bonus spiritus, sit perinde, ac si quis vellet ascendere ad cælum sine scala, quod viribus humanis est impossibile: atque si hoc fieret, esset effectus proprius virium divinarum; sicut hic Deo jubente, & per illius potentiam, me S. Angeli ipsius duxerunt absque scala.

Ipsè sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXVII.

De illusionibus, ac fallacijs, evenire solitis in hac via mystica.

Doctrina mystica, quam nobis hæc admirabilis Virgo scriptam reliquit, subjungam nunc illusiones, quibus eadem à Deo illuminata agnovit posse, & solere esse obnoxias in hac via quasdam animas. Deceptiones ista sunt in nonnullis personis graviter culpabiles, in alijs à gravibus culpis immunes. Interdum oriuntur ex eo, quod quæpiam persona sit fraudulenta, & fingat quod non est; aliàs, quod quasdam circumveniat diabolus; ac tandem quandoq. aliquas personas fallit propria phantasia. Non observabo hic alium ordinem, quam illum, quo se charta consequuntur. Dicit verò ita.

Multoties continget, ut magnus Deus noster & Dominus, propter sua alta & arcana judicia, atque infinitam suam bonitatem, ad majora mala, & graviora incommoda evitanda, permittat in aliqua persona diu dissimulari extraordinaria, ac singularissima, & quæ magna exterius ap-

parent. Quamvis autem non proveniant ab Ipsius Majestate, possunt tamen carere culpa talis personæ, cui eveniunt. Atque licet his occasionibus non sine defutura peccata, ac defectus, qui se admittunt, tam benignus nihilominus est Deus, & misericors, ut propterea (si aliunde non adsit gravis culpa, quæ id impediatur) non sit intermissurus talem creaturam salvare, postquam hic per penitentiam, vel ibi per Purgatorium, integrè pro defectibus satisfecerit, qui illic intervenerunt.

Quadam vice me Divina Majestas obcavit quosdam modos deceptionum, quæ in hac via contemplationis incurruntur, prout sequitur. Tempore matutino, post sacram Communionem fuit representata oculis animæ scala, quæ à terra protendebatur ad cælum. Multùm conabor me abstrahere ab ista apparitione, & oratione ordinario modo, agere cum Domino, quod sumperam: verùm, cum amplius reflexione non possem, tandem me Dominus ob-

egit, ut attenderem ad id, quod mihi ostendebat. Vidi Divinam Majestatem in habitu supremi Regis, indicibili conspicuam magnificentia, quæ mihi dixit: Veni mecum, Anima, & comitaberis me, ascendendo per illam scalam, ad cœlestem Jerosolymam. Deinde me, quasi arreptâ meæ togæ manicâ, secum duxit. Ascendebam valde hilaris & contenta cum Domino, quem comitabantur innumeri Angeli, qui suaviter concinebant laudes hujus magni Dei, eique gratias agebant pro extraordinarijs favoribus, quos præstabat animabus; specialissimè verò, quòd remaneret in Venerabili Sacramento, pro remedio & solatio suæ Ecclesiæ. Dum ascenderem, adverti ascendentes post me homines mihi ignotos, quia me non verti, ut illos aspicerem. Ibant cum ipsis quidam spiritus, quos etiam non agnovi, essentne Angeli, an secus. Quando perveni ad summitatem scalæ, Divina Majestas est ingressa cœlum, introducendo me secum, & statim velut ex improvviso oclusit portam, relictis extrâ ijs hominibus, & spiritibus, qui eos comitabantur. Fruita sum in ea cœlesti patria, juxta meum captum, bonis, ut alijs, inexplicabilibus, donec me Dominus, mecum eundo, reduceret ad meum angulum.

Dum jam hîc essem, incepi considerare, quales homines, & cujusmodi spiritus illi forent, quos observavi, quando ascendebam, & qui manserunt extra cœlum; quod licet animo meo verfatem, nō optabam rescire, quin imò propter meos timores dubitabam, utrùm non fuisset mea imaginatio. Divina Majestas mihi hoc dubium solvit, dicendo: Anima, homines, quos advertisti quasi te sequentes, & volentes ascendere ad cœlum, quibus tamen clausa est janua, sunt multæ animæ, quæ permittentes se abduci à suis suavibus naturis, apprehensivis phantasijs, vel interdum deceptæ à diabolo, ex meis occultis judicijs, sibi videntur ambulare in vijs supernaturalibus, & habere revelationes, raptus, & similia, atq; arbitrantur, se optimè & securissimè procedere. Falluntur, quamvis, quod ad hoc attinet, absque ma-

liti; siquidem illas excæcat naturalis ipsarum suavitas, & apprehensio, vel astutia diaboli. Errant vehementer, & non possunt ingredi in quietem serenissimam cœli veræ contemplationis, quia volentibus intrare occludo portam. Spiritus, quos animadvertisti in earundem comitatu, sunt spiritus proprij earundem, & non Angeli lucis. Ecce tales animæ se produnt, & apparet quàm malè sint fundatæ, ex eo quòd spiritus habeant garrulos: bene de me loquuntur, sed nimium, cum deberent meis donis frui silendo. Spiritus vani & singulares optant duci vijs extraordinarijs, nec se regi sinunt secundum doctrinam meorum Sanctorum. Id mihi dixit Dominus, cujus judicia sum humiliter venerata, ac admirata. Ipse sit benedictus.

Hinc doctrina est similis illa, quam in Octobri anni sexcentissimi vigesimi quarti, quadam occasione didicit à suo Angelo, & ipsa his verbis recenset.

Dum graves pateret dolores in manibus & pedibus, ubi sunt impressa stigmata, præsertim in pede dextro, & manu sinistra, quia me doloris vehementia soliro magis affligebat, cœpi id considerare, & subtimere, utrùm non aliquâ ratione diabolus quidpiam in his stigmatibus operaretur. Cum ita timerem, accessit ad me Sanctus meus Angelus Custos, dixitque mihi: Non habes quod metuas, quia diabolus ad te tam propè non accedet, eò quòd te Deus undequaque muniverit & circumvallaverit, nè decipereris, vel tibi hac in re ab ipso noceretur. Scias præterea, Deum esse magnum suorum thesaurorum zelatorem, & bene scire, ubi illos deponat. Ac proinde sicut nemo prudens deponeret pretiosum aliquod monile, quod magni æstimaret, in medio fori, ut illud ibi suis volutarent rostris porcelli, aut furari possent latrones; neque Rex discretus poneret in loco maximè publico sui palatij, aut in omnium suorum famulorum conspectu suum thesaurum, cujus aliqui tantum intimi habent notitiam: ita quoque Deus thesaurum suorum donorum, quando sunt pretiosissima, deponit in loco secretissimo, ubi pauci, siq; selectissimi amici

amici notitiam ipsius habeant; nō in quopiam quasi foro, ubi ab omni hominum genere possit videri. Hoc, Soror, communiter in his eventibus contingit. Itā est locutus meus Sanctus Angelus, & significavit mihi hæc dicendo, quā circumsp̄ctione deberent animæ Deo servientes admittere ea, quæ extrinsecus apparent; & quod vulnera ac alia signa, quæ solent haberi pro divinis, non solum non semper proveniant à Divina Majestate, verum etiam ratō admodum sint ipsius opus. Deus nos illuminet. Amen.

Sublimior est doctrina, quam Divina Majestas communicavit Venerabili Marina, concernentem quasdam animas in hac via seductas, & ipsa nobis verbis sequentibus descripsit.

Novi quandam personam, opinione meā servam Dei, quæ spiritu erat prædita valde extraordinario, quales quoq; erant ipsius viæ, affectus, & modus procedendi in rebus spiritualibus, atque spectantibus ad obsequium Dei. Quamvis autem sæpe egerim cum ista creatura, fuerimque locuta, nunquam tamen mihi potuit satisfacere, seu spiritus ipsius quoad omnia placere, sed neque ejusdem natura, quod hæc esset ardentissima, cholericæ, apprehensiva, ac terribilis; non quia putarem, foveri malitiosè ab hac anima imposturas, aut errores; quin imò habebat bona desideria serviendi Deo, licetq; talis esset ipsius natura, qualem dixi, non agebat tamen malè, neque se patiebatur ab illa violentè abripi: sed quia mihi videbatur simpliciter amplecti, quæcunque ipsi occurrerent, acti omnium author foret Deus, non applicando animum ad ea examinanda, neque multum timendo, nè deciperetur à diabolo. Erat apparenter obsequens suis Confessarijs, & exhibebat indicia, atque opera charitatis erga proximos.

Mea anima manebat diu hunc in modum perplexa, & quotiescunque, constituta in divina præsentia, recordabar spiritus hujus personæ, deprehendebam nescio quid, ut judicarem non bene ita procedi, neque istum esse spiritum Dei purum, defæcatum, & cui nihil aliud sit admixtum.

Conabar magno adhibito studio à me repellere istam cogitationem, dicendo, me non esse à Deo constitutam hujus causæ judicem, ut eam proinde Divina Majestas juvaret ac doceret: excusabam, quæcunque notabam, quàm optimè poteram, & optabam mihi ipsi persuadere, esse bonum spiritum. Verum aliunde agnoscens illam naturam esse adeo terribilem, sicut dixi, mota ab eodem Domino, dixi aliquando Ejus Majestati: Estne possibile, mi Domine, tantam esse tuam bonitatem, ut velis suavissimum & pretiosissimum tui spiritus liquorem includere in hujusmodi natura? Sis benedictus! Audivit me Dominus, & gravi suavique modo mihi blandè sic respondit: Veni huc Marina; quis mihi prohibebit, si velim pretiosissimum liquorem recondere in rudissimo, maleque formato vase testaceo? quis id poterit impedire? Nemo profectò, mi Domine, respondi ego: est tamè etiam verum, mi Deus, quod in rudibus, & malè excoctis vasis, solet perdi & acescere quicunque liquor is infusus, quantumvis sit pretiosus. Optumè dixisti Anima, subjunxit Dominus, optimè dixisti. Nunc verò attende: volo enim tibi statum hujus spiritus, & multoties aliorum illi similium adumbrare.

Reperiuntur quædam animæ ejus conditionis, cujus est illa, quam tu novisti, terribiles ac duræ instar lapidis, partim cholericæ & ferventes, partim autem melancholicæ, & apprehensivæ. Quæ taliter sunt comparatæ, si non applicentur ad malos usus, habent bona desideria irregularia, & extraordinaria, quæ ratione concipiunt in sua apprehensione vanas figuras, & repræsentationes inanes, ita ut existiment videre, quæ sunt in celo & in inferno, nec non cognoscere futura, quæ sint eventura in mundo: in quibus omnibus plurimum præstare potest diabolus, me id ex causis prorsus legitimis permitte. Itā fit, ut hæc animæ talia perceptiva jactent, quæ nullius sunt virtutis, aut substantiæ, & exigui spiritus: quemadmodum, si quispiam attonitus integris diebus circularetur mappam geographicam, ac

ceret: Ecce ibi est mare; ecce hic est terra; hoc est tale regnum, & illa talis provincia, neque tamen inde quidquam disceret, aut illum caperet fructum. Taliter agunt isti spiritus illusi, loquuntur multa, & audiunt pauca; sunt propensi erga cibum & potum, atque virtus ipsorum, quamvis illam apparenter exerceant, est tam debilis ac infirma, quam causa, quæ ad eam impellit, & unde procedit, ideòq; facile succumbunt, ac deficiunt.

Mea anima multum mirabatur, quod docebatur à Divina Majestate, cui dixi: Quomodo verò mi Deus, & mi Domine, tales spiritus possunt juvari? qualiter sunt curandi, atque ad virtutem, ac debitum procedendi modum reducendi? Facile, si mea adsit gratia, juvabuntur; respondit Deus. Nam instructor, à quo talis anima regitur, perspectam habens ipsius naturam, bene illam debet explorare, & conari, ut perscrutetur, & undequaque penetrat propensiones talis personæ, ipsius desideria & opera, atque expendere virtutem, quoad fuerit possibile. Si enim spiritualis & sapiens director sic fecerit, facile allequetur dolum, ac deprehendet illum malum, exorbitantem, vanum, & inutilem spiritum. Quo factò dirigat hanc miserulam animam benignè & suaviter: si est humilis, reducat ipsam ad bona, planam, & securam principia, ad usitatum orandi modum, & virtutes perfectas. Quia si hæc anima non est malitiosa, & optat se eum divina mea voluntate conformare, æquo id suscipiet, ac pacato animo, atque licet in hac viæ mutatione aliquam experiatur molestiam, non est malum, imò certo modo bonum indicium. Caveat, nè huiusmodi animam vexet, aut affligat asperitate, sed ita tractet, ut se ostendat ei bene esse addictum, ac desiderare ipsius profectum: si enim absit malitia, oportet similem animam hac viâ emendare. In praxi, ut in his procedatur prudenter, assumenda est pro exemplari quæpiam anima ex ijs, quæ à me sunt edoctæ & illuminatæ in materijs spiritualibus, & à magistris virtute, spiritu, ac doctrina conspicuis, rigide omni ex parte fuerunt exami-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

nata, & approbata. Videatur, quomodo hæ animæ sint progressæ, qualis illarum fuerit natura, virtus, affectus, timores, circumspectio in rebus ad virtutem spectantibus: atque ex his capiatur idea, ut melius agnoscat, quid factò sit opus, & qua ratione sint regendi spiritus ac personæ, de quibus sum locutus, hoc enim multum proderit. Ista omnia tibi dixi, ut intelligatur tam necessaria & utilis doctrina. Tum Dominus conticuit, qui sit benedictus. Amen.

Quod hæctenus de animabus, quæ cum exigua, vel nulla malicia patiuntur illusiones, dictum est, concludamus horribili visione, quam Venerabilis Marina habuit de animabus fraudulentis, & malitiosè vitam contemplativam simulantibus. Accidit die Dominicâ, quartâ Maj, anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto, quod ab hac Virgine sic recensetur.

Die Dominicâ manè, postquam diu restiti, Deus me compulsi, ut attendere ad id, quod mihi dignatus est ostendere. Vidi igitur, sicut aliàs, scalam pertingentem à terra ad cælum, & in ea ascendentem animam, quæ gerebat speciem mulieris, indutam vestibus incompositis, præterquam quòd essent profors obsoletæ ac laceræ. Quando autem aliquot gradus conscendit, vidi descendisse ex cælo quosdam Angelos, qui habebant in manibus gladios igneos, gravem in suis vultibus præferentes indignationem. Substiterunt supra animam, quatuor circiter gradibus ab ea distantes, impediendo ipsam, nè progrediretur, & comminando illi gladijs, ostendentes se terribiliter eidem irasci. Cohorruit miserabilis, & veluti obriguit, atque hæsit in eo gradu, ita ut nec ascendere posset, neque descendere. Interea ad illam venit Sanctus ipsius Angelus Custos, & arrepto uno ejus pede, monstrando indicia displicentiæ & indignationis, eam magno impetu deturbavit ex scala, dejecitque in terram. Tum derepentè in illam irrucunt plurimæ, diversarum specierum & formarum, bestiarum, quæ crudelissimè excarnificatam videbantur velle disperere in frustra.

Bbb

Cum

Cum ab ijs fuisset pessimè habita, eadem larvæ, quæ erant dæmones, se erexerunt in pedes, & induerunt illam infelicem animam veste fuscâ, lacerâ, & lugubri, quæ antè erat brevissima, retrò autem longissima, manicas habebat procul protensas & laxas; caput ejusdem cooperuerunt cucullo: quæ omnia funestissimum exhibebant spectaculum. Postea fuit ab ipsis ducta ad profundissimum puteum, & in eundem præcipitata, dejicientibus se unâ super illam ipsam bestiis. Vidi deinde prodeuntem ex altera parte igneum, rapacissimum, & furiosissimum fluvium, in quo adveniebat eadem anima, & prædicta bestia, quæ inde profiliens ipsam denudò divexaverunt, multisque ei modis illuserunt, & exutam illo habitu fusco, induerunt alio nigro luctuosissimo, ejusdem formæ, cujus fuerat prior: atque tandem multis ludibrijs exagitata, & malè tractata deturbaverunt in infernum.

Ista ego spectabam attonita, ut mea anima vehementer percelleretur, & conversa ad Deum, cum magno timore & affectu ipsum rogaverim, ut me doceret, quid me vellet ex tam terribili visione di-

scere, & Divina Majestas mihi placidissimo vultu sic dixit: Ecce, reperire est in nonnullis personis pessimos, ac diabolicos spiritus, qui abrepti à sua superbia, ex effreni appetitu vanitatis, quædam faciunt, quæ apparent sancta, & opera ducunt ad cælum: licet verò omnia dirigant ad tantum perversum finem, volunt nihilominus, ut ego ea approbem, ipsisque concilem assiduationem, efficiendo talia, quæ videantur esse miraculosa. Animæ hujusmodi prædita spiritu, & hac viâ incedentes, vehementer exacerbant meos Angelos, & non modò non ascendunt per scalam veri spiritus, sed etiam incidunt in laqueos diabolorum, qui illis per speciem apparentis sanctitatis mirum in modum illudunt, donec ultimò deveniant ad terminum, quæ vidisti, æternorum suppliciorum. Hoc me ipsemet Dominus docuit, & hoc tibi dixit, magnâ me replendo admiratione. Ille nos dignetur per suam misericordiam docere vias veras, ut humillimis animis in omnibus impleamus sanctissimam ejusdem voluntatem.

☉-o-(H)-o-☉

CAPUT XXXVIII.

Quid fuerit à DEO docta, pro confirmatione quorundam Romanæ Catholicæ Fidei articulorum.

Non solum admirabilis fuit doctrina, quam Venerabilis Marina in moralibus, & mysticis materijs à Deo didicit, prout hæcenus vidimus; verum etiam illa, qua ipsi est communicata de materijs dogmaticis, & articulis nostræ sanctæ fidei. Quamquam autem plurima de hac re in tota prima parte istius historia reperiantur, & in ijs, quæ scripsit in hac secunda, ubi Venerabilis Marina per tam præclara symbola, tam gratiosas comparationes, in suis visionibus explicat propè omnia sacrosancta mysteria, quæ nobis Ecclesia Romana Mater nostra proponit; reservavi nihilominus in hunc locum nonnulla spe-

cialiora, quæ Fidelibus magno possunt esse utilitas, ubi viderint, à DEO manifestari unicuique ipsius, etiam ante mortem, clarum quoddammodo veritatum cognitionem, quæ inter nostræ mortalitatis tenebras, vellemus dei tectas, in præsentis vita credimus, & sursum revelatas in futura. Excordiamus ab eo, quod illi DEUS ostendit de Fide Romana, ipsam solam esse, quæ veram salutis nostræ viam. Sic itaque dicit in quodam scripto mensis Junij, anni millesimi sexcenti sexagesimi quarti.

Unâ harum noctium, agens in oratione cum Deo, vidi scalam portatam ad cælum, superne angustam, & eâ parte, quâ innitebatur terræ, latam